

Sygn. akt III AUa 464/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 r. w Szczecinie

sprawy N. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 kwietnia 2016 r. sygn. akt VI U 1418/14

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz ubezpieczonej N. G. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek del. SSO Gabriela Horodnicka

– Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 464/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 czerwca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił N. G. prawa do renty socjalnej wskazując, że ubezpieczona nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia oraz zasądzenia od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania, w tym kosztów

zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ubezpieczona wskazała, że z uwagi na rozpoznane u niej dolegliwości w przebiegu choroby Sandhoffa (gangliozydoza GM2-O) jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, nadto w wieku 12 lat zdiagnozowano u niej zespół wypadania płotka zastawki mitralnej. Ubezpieczona od dzieciństwa choruje także na astmę oskrzelową.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z 20 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej N. G. prawo do renty socjalnej na okres od 1 kwietnia 2014 r. do 2019 roku, tj. do czasu ukończenia aktualnie odbywanych studiów wyższych (pkt I) oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Sąd I instancji wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

N. G. urodziła się w dniu (...) Ubezpieczona w 2012 r. ukończyła naukę w Liceum (...), w czerwcu 2012 r. zdała egzamin maturalny. Ubezpieczona w 2012 r. rozpoczęła studia I-go stopnia na Uniwersytecie (...) na Wydziale (...) na kierunku filologia (...) w specjalizacji: (...) W roku akademickim 2013/2014 ubezpieczona powtarzała I rok studiów, zmieniła specjalizację na moduł (...).

Sąd I instancji ustalił, że od wczesnego dzieciństwa ubezpieczona cierpi na częste infekcje dróg oddechowych z komponentą spastyczną. W Poradni (...) rozpoznano astmę oskrzelową. Dodatkowo u ubezpieczonej rozpoznano niewydolność zastawki dwudzielnej. Ubezpieczona była wielokrotnie hospitalizowana: w okresie od 6.12.1997 r. do 12.12.1997 r., od 19.08.1999 r. do 25.08.1999 r. i od 1.09.1999 r. do 10.09.1999 r. na oddziale dziecięcym z uwagi na zapalenie górnych dróg oddechowych; w okresie od 22.01.2001 r. do 25.01.2001 r. na oddziale laryngologiczno-alergologicznym; w okresie od 9 lutego 2003 r. do 14 lutego 2003 r. z rozpoznaniem nieżytu żołądka, w okresie od 7.11.2005 r. do 9.11.2005 r. z rozpoznaniem ostrego zapalenia gardła, dychawicy oskrzelowej; w okresie od 25.08.2009 r. do 28.08.2009 r. z rozpoznaniem ostrego nieżytu żołądka w przebiegu zakażenia dróg oddechowych, zaostrzenie astmy oskrzelowej). Nadto u ubezpieczonej od 13-14 roku życia zaobserwowano postępujące osłabienie mięśniowe kończyn dolnych, trudności w chodzeniu, bieganiu. W kwietniu 2012 r. po przeprowadzonej u ubezpieczonej diagnostyce stwierdzono zespół SLA-podobny: objawy uszkodzenia obwodowego neuronu ruchowego na poziomie łądźwiowym rdzenia łądźwiowego i w szyjnym odcinku rdzenia kręgowego oraz ośrodkowego neuronu ruchowego w kończynach górnych i dolnych. We wcześniej wykonanym badaniu genetycznym wykluczono rdzeniowy zanik mięśni. Badanie emg potwierdziło uszkodzenie neuronu obwodowego na poziomie szyjnym i łądźwiowym rdzenia kręgowego. Wskazano, że rozpoznanie choroby na obecnym etapie nie jest postawione, choroba wymaga dalszej obserwacji ambulatoryjnej. W grudniu 2013 r. u ubezpieczonej po wykonaniu badań w Poradni (...) potwierdzono gangliozydozę GM2-O – Chorobę Sandhoffa. Gangliozydoza GM2-O jest schorzeniem o podłożu genetycznym.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika także, że orzeczeniem z dnia 10 maja 2006 r. (...) w G. zaliczył N. G. do osób niepełnosprawnych okresowo do dnia 31 maja 2007 r. Jako przyczynę niepełnosprawności wskazano (...) choroby układu oddechowego i krążenia. Wskazano, że niepełnosprawność istnieje od 2005 r. Orzeczeniem z dnia 30 sierpnia 2007 r. zaliczono ubezpieczoną do osób niepełnosprawnych na dalszy okres do 31 sierpnia 2009 r. Orzeczeniem z dnia 21 października 2009 r. zaliczono N. G. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 31 października 2011 r. Jako przyczynę niepełnosprawności wskazano (...) choroby układu oddechowego i krążenia. Wskazano, że niepełnosprawność istnieje od 2005 r., zaś ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 31 sierpnia 2009 r. Orzeczeniem z dnia 8 listopada 2011 r. zaliczono ubezpieczoną do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na dalszy okres do 30 listopada 2016 r. Jako przyczynę niepełnosprawności wskazano (...) choroby układu oddechowego i krążenia oraz dodatkowo (...) - choroby neurologiczne. Wskazano, że niepełnosprawność istnieje od 2005 r., zaś ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 31 sierpnia 2009 r.

Sąd I instancji ustalił, że u ubezpieczonej istnieją podstawy do rozpoznania Gangliozydozy GM2-O (choroba Sandhoffa), niedomykalności zastawki dwudzielnej, z niewielkimi zaburzeniami hemodynamicznymi oraz astmy oskrzelowej łagodnej, bez cech klinicznych przewlekłej niewydolności oddechowej. Zaburzenia neurologiczne

w przebiegu choroby Sandhoffa uzasadniają uznanie jej za całkowicie niezdolną do pracy okresowo do 2019 r. tj. do planowanego ukończenia studiów wyższych. Naruszenie sprawności organizmu powodujące całkowitą niezdolność N. G. do pracy nastąpiło przed ukończeniem 18 roku życia z uwagi na genetyczne uwarunkowanie podłoża choroby, jak również stopniowo nasilające się ograniczenia ruchowe z towarzyszącymi zmianami w zapisie elektromiograficznym EMG. W badaniu oceniającym funkcję narządu ruchu stwierdzono istotne ograniczenia, głównie w zakresie sprawności, siły mięśniowej kończyn dolnych. Ubezpieczona ma bardzo duże trudności podczas wstawania, zmiany pozycji, chodzenia tj. w zakresie czynności wymagających dobrej funkcji zginaczy i prostowników kończyn dolnych. U ubezpieczonej stwierdzono wyraźne zaniki mięśniowe w zakresie mięśni ud i podudzi, stopy wydrążone. Osłabienie siły mięśniowej w zakresie mięśni ud i podudzi 3/5 i 4/5 w skali Lovetta. Dodatkowo sprawność ubezpieczonej ogranicza dyskretna spastyczność w zakresie kończyn górnych (odruchy nieprawidłowe : obustronny objaw Sterlinga i Jakobsona, drżenie kończyn). Z uwagi na zaburzenia neurologiczne niemożliwe jest podjęcie przez ubezpieczoną jakiegokolwiek pracy fizycznej. Jednocześnie, ubezpieczona nie posiada obecnie dostatecznych kwalifikacji umożliwiających jej podjęcie pracy umysłowej. Schorzenia kardiologiczne i pulmonologiczne nie dają i nie dawały podstaw do uznania ubezpieczonej za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Rozpoznana niedomykalność zastawki dwudzielnej nie powoduje istotnych zmian hemodynamicznych, brak jest klinicznych objawów niewydolności krążenia, nie występują zaburzenia rytmu serca ani zaburzenia przewodnictwa. Wykonane w marcu 2014 r. badanie USG serca wskazuje prawidłowe wymiary komory lewej i lewego przedsionka, bez danych dla ich przerostu, brak odcinkowych zaburzeń kurczliwości oraz upośledzenia funkcji, prawidłową wartość frakcji wyrzutowej komory lewej – EF=60%. Astma ma charakter łagodny, brak jest cech niewydolności oddechowej.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonej za zasadne. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.), a także art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd I instancji wskazał, że ustalenia w przedmiocie stanu zdrowia ubezpieczonej i jej zdolności do pracy poczynione zostały w oparciu o analizę dokumentacji lekarskiej ubezpieczonej, zeznań świadków: matki ubezpieczonej J. G. i siostry ubezpieczonej J. S., jak również na podstawie przeprowadzonego przez Sąd dowodu z opinii biegłych sądowych ze specjalności dotyczących schorzeń ubezpieczonej: biegłych z zakresu kardiologii, biegłej pulmonolog oraz biegłych z zakresu neurologii i ortopedii. Sąd I instancji sporządzone opinie ocenił jako jasne i spójne, logiczne i przekonywująco uzasadnione. Wskazał, że biegli z zakresu neurologii i ortopedii jednoznacznie stwierdzili, że rozpoznane u ubezpieczonej zaburzenia neurologiczne w przebiegu choroby S. uzasadniają uznanie jej za całkowicie niezdolną do pracy okresowo do 2019 r. tj. do planowanego ukończenia studiów wyższych.

Sąd Okręgowy zważył także, że zarzuty podniesione przez organ rentowy w żaden sposób nie podważyły wiarygodności i rzetelności sporządzonej ekspertyzy. Sąd nie podzielił argumentacji PKL, że na dzień wydawania decyzji ubezpieczonej nie można było uznać za osobę całkowicie niezdolną do pracy z uwagi na ewentualną możliwość wykonywania przez nią pracy umysłowej. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że w analizowanym przypadku oceniając stopień niezdolności ubezpieczonej do pracy na miesiąc złożenia wniosku (kwiecień 2014 r.) oceny tej należało dokonać przede wszystkim w odniesieniu do możliwości wykonywania przez ubezpieczoną pracy fizycznej. Ubezpieczona nie posiada obecnie dostatecznych kwalifikacji umożliwiających jej podjęcie pracy umysłowej. Samo ukończenie liceum (...) nie jest równoznaczne z nabyciem jakichkolwiek konkretnych kwalifikacji do wykonywania pracy umysłowej. Ubezpieczona dopiero nabedzie kwalifikacje po ukończeniu studiów, które podjęła w 2012 r. W tej sytuacji w analizowanym przypadku brak było podstaw do badania, czy jest ona zdolna do podjęcia pracy umysłowej – do podjęcia takiej pracy – niezależnie od stanu zdrowia – ubezpieczona nie ma bowiem jeszcze kwalifikacji. Dopiero ewentualne podwyższenie kwalifikacji zawodowych może wpłynąć na zmianę sposobu dokonywania oceny niezdolności do pracy ubezpieczonej, przez odniesienie tej oceny do możliwości wykonywania pracy umysłowej. Niezależnie od powyższego, na marginesie Sąd I instancji zwrócił uwagę, że w toku postępowania sądowego biegli z zakresu neurologii i ortopedii zauważyli, że w przypadku ubezpieczonej de facto mało prawdopodobne jest wykonywanie pracy umysłowej, zgodnej z kierunkiem studiów który odbywa.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się organ rentowy, który w wywiezionej apelacji zarzucił naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej poprzez przyjęcie, iż wnioskodawczyni spełnia przesłanki do przyznania prawa do renty socjalnej, a także niewyjaśnienie wszystkich okoliczności niezbędnych do wyjaśnienia sprawy, w szczególności możliwości podjęcia zatrudnienia nie związanego z pracą fizyczną.

Mając na uwadze powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wskazał, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczona posiadała kwalifikacje pozwalające jej na podjęcie pracy umysłowej, była niezdolna do pracy jedynie fizycznej, nie była więc całkowicie niezdolna do pracy. Ubezpieczona wykazała przygotowanie zawodowe udokumentowane świadectwami ukończenia nauki, a podstawą uznania całkowitej niezdolności do pracy były zmiany w organizmie powodujące przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania prac fizycznych. W toku postępowania nie zostało wyjaśnione czy z uwagi na posiadane wykształcenie, przygotowanie zawodowe oraz stan zdrowia ubezpieczona ma możliwość wykonywania jakiegokolwiek pracy. Zdaniem organu rentowego ubezpieczona podnosi kwalifikacje, jej stan zdrowia pozwala na pracę umysłową oraz na podjęcie studiów. Sąd natomiast w toku postępowania nie rozważył możliwości podjęcia zatrudnienia nie związanego z pracą fizyczną.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji, przeprowadzając dowód z opinii biegłych sądowych i uznając jego miarodajność, prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i w konsekwencji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, właściwie zastosował prawo materialne.

Sąd Apelacyjny w całości podzielił tak ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu Okręgowego. Zarzuty apelacyjne okazały się niezasadne.

Jednocześnie należy zauważyć, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem Sądu orzekającego. Sąd rozstrzyga kwestie sporne na podstawie własnego przekonania przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału w oparciu o procesową zasadę swobodnej oceny dowodów - art. 233 k.p.c. Uprawnienia sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów mogą zostać podważone jedynie w sytuacji przekonującego wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej wadze poszczególnych dowodów, niż ta przyjęta przez sąd lub ich odmiennej ocenie (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 6.11.1998, II CKN 4/98, LEX nr 322031).

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było spełnienie przez N. G. przesłanek do nabycia prawa do renty socjalnej, która ma charakter świadczenia zabezpieczającego, a jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na istnienie całkowitej niezdolności do pracy przy naruszeniu sprawności organizmu przed wejściem na rynek pracy. Zgodnie z art. 4 ustawy o rencie socjalnej, świadczenie to przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki lub nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Jak wskazał Sąd Okręgowy ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie przepisów określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.), stosując odpowiednio m.in. art. 12-14 powyższej ustawy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy trafnie rozważył, że rozstrzygnięcie o całkowitej niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy ze swej istoty wymagało medycznych wiadomości specjalnych, którymi Sąd nie dysponował. Zasadnie zatem przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów kardiologa, pulmonologa, neurologa i ortopedy, tj. specjalistów w zakresie adekwatnym do rodzaju schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonej. Po przeanalizowaniu dokumentacji lekarskiej i bezpośrednim badaniu biegli ortopeda i neurolog jednoznacznie stwierdzili, że na datę spornej decyzji ubezpieczona była osobą całkowicie, okresowo niezdolną do pracy. Przy czym, w oparciu o specjalistyczną wiedzę medyczną biegli uzasadnili wnioski opinii. W takiej sytuacji procesowej Sąd I instancji nie mógł orzekać wbrew wnioskowi opinii tych biegłych sądowych, ale jednocześnie musiał dokonać w sprawie ustaleń oraz podjąć decyzję, gdyż niezdolność do pracy jako przesłanka renty ma tu znaczenie prawne (art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej). Należy podkreślić, że opinie w przedmiotowej sprawie sporządzone zostały przez biegłych lekarzy nie zainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy, posiadających wieloletni staż zawodowy i dorobek naukowy. Wnioski co do stanu ortopedycznego i neurologicznego były jednoznaczne, zgodne i kategoryczne; sprowadziły się do oceny, że schorzenia ubezpieczonej czyniły ją w dacie wydania zaskarżonej decyzji osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Biegli neurolog i ortopeda w opinii łącznej odpowiedzieli na postawione pytania, w ramach określonej im tezy dowodowej, wyjaśniając, że rozpoznane schorzenia czynią ubezpieczoną całkowicie niezdolną do pracy do chwili uzyskania wyższego wykształcenia, co przypuszczalnie nastąpi w 2019 r. Biegli wskazali, że w badaniu oceniającym funkcję narządu ruchu stwierdzono istotne ograniczenia, głównie w zakresie sprawności, siły mięśniowej kończyn dolnych. Ubezpieczona ma bardzo duże trudności podczas wstawania, zmiany pozycji, chodzenia. Dodatkowo sprawność ubezpieczonej może ograniczać dyskretna spastyczność w zakresie kończyn górnych. Biegli orzekli, że możliwość podjęcia pracy fizycznej przez ubezpieczoną jest bardzo ograniczona, czy wręcz niemożliwa. Jednocześnie będąc studentką nie posiada dostatecznych kwalifikacji umożliwiających podjęcie pracy umysłowej. Mając na uwadze specyfikę schorzenia ubezpieczonej, tj. gangliozydoza GM2-o biegli wyjaśnili, że ubezpieczona wymaga oszczędzającego trybu życia, fizjoterapii, co jest szczególnie ważne w kontekście braku leczenia przyczynowego rozpoznanej choroby. Dysfunkcja wystąpiła przed ukończeniem 18 roku życia z uwagi na fakt genetycznie uwarunkowanego podłoża choroby, jak również stopniowo nasilających się ograniczeń ruchowych, z towarzyszącymi zmianami w zapisie elektromiograficznym EMG. Nadto biegli ci w opinii uzupełniającej, odpowiadając na zarzuty zgłaszane przez organ rentowy wyjaśnili, że ubezpieczona pozostaje osobą całkowicie niezdolną do pracy do chwili uzyskania wykształcenia wyższego. Ograniczenie funkcji ruchowych kończyn dolnych w sposób istotny wpływa na aktywność dnia codziennego, uniemożliwia podjęcie pracy zarobkowej. Biegli podkreślili, że mało prawdopodobne jest również wykonywanie pracy umysłowej, zgodnej z wykształceniem, którego obecnie ubezpieczona nie posiada.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak podstaw faktycznych, aby tylko w oparciu o polemiczne stwierdzenia pełnomocnika organu rentowego skutecznie zakwestionować miarodajność dowodu z opinii sądowej. Skarżący w istocie nie przedstawił żadnych merytorycznych argumentów, w tym nie podważył dokonanego rozpoznania.

Apelujący wskazując, że ubezpieczona może pracować umysłowo nie wskazał jednocześnie ani jednego stanowiska, do którego ubezpieczona posiada kwalifikacje. Podkreślić należy, że biegli powołani w niniejszej sprawie wprost wskazali, że ubezpieczona na chwilę obecną nie posiada żadnych kwalifikacji do wykonywania pracy umysłowej. W ocenie Sądu Odwoławczego o stanie zdrowia ubezpieczonej w kontekście niezdolności do pracy obiektywnie wypowiedzieli się biegli sądowi. Sąd Apelacyjny wyjaśnia, że dopiero ewentualne podwyższenie kwalifikacji zawodowych może wpłynąć na zmianę sposobu dokonywania oceny niezdolności do pracy ubezpieczonej. Dopiero po ukończeniu studiów, które planowane jest na rok 2019, ubezpieczona zdobędzie kwalifikacje do wykonywania pracy umysłowej. W chwili obecnej nie jest jednak możliwe ustalenie czy ubezpieczona również po ukończeniu studiów będzie zdolna do pracy. Mając na uwadze charakter schorzenia ubezpieczonej istnieje prawdopodobieństwo, że jej stan zdrowia może się pogorszyć. Jednakże, gdy po uzyskaniu kwalifikacji zawodowych stan zdrowia ubezpieczonej nie zmieni się, bądź też się poprawi, możliwym będzie uznanie, że N. G. będzie zdolna do pracy.

Wobec powyższych ustaleń Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji i przyjął, że N. G. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, w związku z czym spełnia przesłanki warunkujące nabycie prawa do renty socjalnej (art. 4 ustawy o rencie socjalnej).

Tak argumentując Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a wniesiona od niego apelacja jest niezasadna, co skutkowało jej oddaleniem, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. oraz na podstawie § 9 ust. 2 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek del.SSO Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk